

Μ. ΤΡΙΤΗ (πρωΐ), Ἑσπερινὸς καὶ Θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων Δώρων ...ὁ α΄ χορὸς

Στίχ. Ἐὰν ἀνομίας παρατηρήσης, Κύριε, Κύριε τίς ὑποστήσεται; ὅτι παρὰ σοὶ ὁ ἰλασμός ἐστιν. **Στιχηρὰ Ἰδιόμελα Ἦχος α΄**

Ἐν ταῖς λαμπρότησι τῶν Ἀγίων σου, πῶς εἰσελεύσομαι ὁ ἀνάξιος; ἐὰν γὰρ τολμήσω συνεισελθεῖν εἰς τὸν νυμφῶνα, ὁ χιτῶν με ἐλέγχει, ὅτι οὐκ ἔστι τοῦ γάμου, καὶ δέσμιος ἐκβαλοῦμαι ὑπὸ τῶν Ἀγγέλων, καθάρισον Κύριε, τὸν ρύπον τῆς ψυχῆς μου, καὶ σῶσόν με ὡς φιλόανθρωπος.

ὁ β΄ χορὸς, Στίχ. Ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου ὑπέμεινά σε, Κύριε, ὑπέμεινεν ἡ ψυχὴ μου εἰς τὸν λόγον σου, ἤλπισεν ἡ ψυχὴ μου ἐπὶ τὸν Κύριον.

Ἦχος β΄, Ὁ τῇ ψυχῆς ῥαθυμία νυστάξας, οὐ κέκτημαι Νυμφίε Χριστέ, καιομένην λαμπάδα τὴν ἐξ ἀρετῶν, καὶ νεάνισιν ὠμοιώθην μωραῖς, ἐν καιρῷ τῆς ἐργασίας ῥεμβόμενος, τὰ σπλάγχνα τῶν οἰκτιρμῶν σου, μὴ κλείσης μοι Δέσποτα, ἀλλ' ἐκτινάξας μου τὸν ζοφερὸν ὕπνον ἐξανάστησον, καὶ ταῖς φρονίμοις συνεισάγαγε Παρθένοις, εἰς νυμφῶνα τὸν σόν, ὅπου ἦχος καθαρὸς ἐορταζόντων, καὶ βοώντων ἀπαύστως. Κύριε δόξα σοι.

ὁ α΄ χορὸς, Ἦχος δ΄, Στίχ. Ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός, ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας, ἐλπισάτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον. Τοῦ κρύψαντος τὸ τάλαντον, τὴν κατάκρισιν, ἀκούσασα ψυχὴ, μὴ κρύπτε λόγον Θεοῦ, κατάγγελλε τὰ θαυμάσια αὐτοῦ, ἵνα πλεονάζουσα τὸ χάρισμα, εἰσέλθης, εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου.

ὁ β΄ χορὸς, Ἦχος πλ. β΄, Στίχ. Ὅτι παρὰ τῷ Κυρίῳ τὸ ἔλεος καὶ πολλὴ παρ' αὐτῷ λύτρωσις' καὶ αὐτὸς λυτρῶσεται τὸν Ἰσραὴλ ἐκ πασῶν τῶν ἀνομιῶν αὐτοῦ.

Δεῦτε πιστοί, ἐπεργασώμεθα προθύμως τῷ Δεσπότη, νέμει γὰρ τοῖς δούλοις τὸν πλοῦτον, καὶ ἀναλόγως ἕκαστος, πολυπλασιάσωμεν, τὸ τῆς χάριτος τάλαντον. Ὁ μὲν σοφίαν κομιεῖτω, δι' ἔργων ἀγαθῶν. Ὁ δὲ λειτουργίαν λαμπρότητος ἐπιτελείσθω, κοινωνεῖτω δὲ τοῦ λόγου, πιστὸς τῷ ἀμυήτῳ, καὶ σκορπιζέτω τὸν πλοῦτον, πένησιν ἄλλος, οὕτω γὰρ τὸ δάνειον πολυπλασιάσωμεν, καὶ ὡς οἰκονόμοι πιστοὶ τῆς χάριτος, δεσποτικῆς χαρᾶς ἀξιοθῶμεν, αὐτῆς ἡμᾶς καταξίωσον, Χριστὲ ὁ Θεός, ὡς φιλόανθρωπος.

ὁ α΄ χορὸς, ἦχος ὁ αὐτὸς, Στίχ. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔθνη ἐπαινέσατε αὐτὸν πάντες οἱ λαοί.

Ὅταν ἔλθῃς ἐν δόξῃ μετ' Ἀγγελικῶν Δυνάμεων, καὶ καθίσῃς ἐν θρόνῳ Ἰησοῦ διακρίσεως, μὴ με Ποιμὴν

ἀγαθὲ διαχωρίσης, ὁδοὺς δεξιὰς γὰρ οἶδας, διεστραμμέναι δέ εἰσιν αἱ εὐώνυμοι, μὴ οὖν ἐρίφοις με, τὸν τραχὺν τῇ ἁμαρτία συναπολέσης, ἀλλὰ τοῖς ἐκ δεξιῶν, συναριθμήσας προβάτοις, σῶσόν με ὡς φιλόανθρωπος.

ὁ β΄ χορὸς, Στίχ. Ὅτι ἐκρатаιώθη τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἡ ἀλήθεια τοῦ Κυρίου μένει εἰς τὸν αἰῶνα.**ἦχος ὁ αὐτὸς Ὁ** Νυμφίος ὁ κάλλει ὠραῖος, παρὰ πάντας ἀνθρώπους, ὁ συγκαλέσας ἡμᾶς, πρὸς ἐστίασιν πνευματικὴν τοῦ νυμφῶνός σου, τὴν δυσείμονά μου μορφήν, τῶν πταισμάτων ἀπαμφίαςον, τῇ μεθέξει τῶν παθημάτων σου, καὶ στολὴν δόξης κοσμήσας, τῆς σῆς ὠραιότητος, δαιτυμόνα φαιδρὸν ἀνάδειξον, τῆς Βασιλείας σου ὡς εὖσπλαγχνος.

ὁ α΄ χορὸς, Ἦχος βαρὺς, Δόξα Πατρὶ... ὁ β΄ χορὸς , Καὶ νῦν... ὁ α΄ χορὸς, Ἰδοὺ σοι τὸ τάλαντον, ὁ Δεσπότης ἐμπιστεύει ὁ ψυχὴ μου, φόβῳ δέξαι τὸ χάρισμα, δάνεισαι τῷ δεδωκότι, διάδος πτωχοῖς, καὶ κτῆσαι φίλον τὸν Κύριον, ἵνα στῆς ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, ὅταν ἔλθῃ ἐν δόξῃ καὶ ἀκούσης μακαρίας φωνῆς. Εἴσελθε, δοῦλε,εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου. Αὐτῆς ἀξίωσόν με, Σωτὴρ τὸν πλανηθέντα, **διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.**

Ψαλλομένου τοῦ Δοξαστικοῦ, ἀνοίγονται τὰ Βημόθυρα καὶ ἐξέρχονται τῆς βορείου Πύλης ὁ Διάκονος καὶ ὁ Ἱερεὺς (ἢ μόνος ὁ Ἱερεὺς), μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ προηγουμένου λαμπαδούχου γίνεται ἡ μικρὰ Εἴσοδος. Εἴσοδος , Διάκονος: Σοφία Ὁρθοί !, Ὁ Προεστὼς ἢ ὁ Ἀναγνώστης (χῦμα):

Φῶς ἱλαρὸν ἀγίας δόξης, ἀθανάτου Πατρός, οὐρανίου, ἀγίου, μάκαρος, Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλθόντες ἐπὶ τὴν ἡλίου δύσιν, ἰδόντες φῶς ἐσπερινόν, ὑμνοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα Θεόν. Ἄξιόν σε ἐν πᾶσι καιροῖς, ὑμνεῖσθαι φωναῖς αἰσίαις, Υἱὲ Θεοῦ, ζωὴν ὁ διδούς, Διὸ ὁ κόσμος σὲ δοξάζει.

ὁ Διάκονος: Ἑσπέρας. Ὁ Προεστὼς ἢ ὁ Ἀναγνώστης:

Προκείμενον Ἦχος πλ.β΄ Ψαλμὸς ρλα΄, Ἀνάστηθι, Κύριε, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, σὺ καὶ ἡ κιβωτὸς τοῦ ἁγιάσματός σου. **Στίχ.** Μνήσθητι Κύριε, τοῦ Δαυΐδ, καὶ πάσης τῆς πρᾶότητος αὐτοῦ.

Διάκονος Σοφία. Τῆς Ἐξόδου τὸ Ἀνάγνωσμα, Διάκονος Πρόσχωμεν.

(Κεφ. Β΄, 5-10)

Κατέβη ἡ θυγάτηρ Φαραὼ λούσασθαι ἐπὶ τὸν ποταμόν, καὶ αἱ ἄβραι αὐτῆς παρεπορεύοντο παρὰ τὸν ποταμόν. Καὶ ἰδοῦσα θίβην ἐν τῷ ἔλει, ἄποστείλασα τὴν ἄβραν, ἀνείλετο αὐτήν. Ἀνοίξασα δέ, ὁρᾷ παιδίον

κλαῖον ἐν τῇ θίβῃ, καὶ ἐφείσατο αὐτοῦ ἡ θυγάτηρ Φαραώ, καὶ ἔφη. Ἀπὸ τῶν παιδίων τῶν Ἑβραίων τοῦτο. Καὶ εἶπεν ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ τῇ θυγατρὶ Φαραώ, θέλεις καλέσω σοι γυναῖκα τροφεύουσαν ἐκ τῶν Ἑβραίων, καὶ θηλάσει σοι τὸ παιδίον; Καὶ εἶπεν αὐτῇ ἡ θυγάτηρ, Φαραώ, πορεύου. Ἐλθοῦσα δὲ ἡ νεάνις, ἐκάλεσε τὴν μητέρα τοῦ παιδίου. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτὴν ἡ θυγάτηρ Φαραώ. Διατήρησόν μοι τὸ παιδίον τοῦτο, καὶ θήλασόν μοι αὐτό, ἐγὼ δὲ δώσω σοι τὸν μισθόν. Ἔλαβε δὲ ἡ γυνὴ τὸ παιδίον, καὶ ἐθήλαζεν αὐτό. Ἀνδρυνθέντος δὲ τοῦ παιδίου, εἰσήγαγεν αὐτὸ πρὸς τὴν θυγατέρα Φαραώ. Καὶ ἐγενήθη αὐτῇ εἰς υἱόν, ἐπωνόμασε δὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, Μωϋσὴν, λέγουσα Ἐκ τοῦ ὕδατος αὐτὸν ἀνείλομην.

Προκείμενον Ἦχος δ΄ Ψαλμὸς ρλβ΄ Ἰδοὺ δὴ τὶ καλόν, ἢ τὶ τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφοὺς ἐπὶ τὸ αὐτό; **Στίχ.** Ὡς μύρον ἐπὶ κεφαλῆς, τὸ καταβαῖνον ἐπὶ πώγωνα. **ὁ Ἀναγνώστης:** Κέλευσον!

Ὁ ἱερεὺς κρατῶν λαμπάδα ἀνημμένην καὶ θυμιατὸν ἐξηρτημένον, ἵσταται ἔμπροσθεν τῆς Ἀγίας Τραπέζης καὶ σφραγίζων διὰ τῆς λαμπάδος σταυροειδῶς, ἐκφωνεῖ: Σοφία, Ὁρθοί. Εἶτα ὁ Ἱερεὺς, στρεφόμενος πρὸς τὸν λαὸν καὶ ἱστάμενος ἐπὶ τῆς Ὡραίας Πύλης, ἐκφωνεῖ: + Φῶς Χριστοῦ φαίνει πᾶσι. Καὶ εὐλογῶν διὰ τῆς λαμπάδος σταυροειδῶς, ἐπανέρχεται ἐν τῷ Ἱερῷ. Εἶτα ὁ Προεστὼς ἢ ὁ Ἀναγνώστης: Ἰὼβ τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. Α΄, 13-22), Διάκονος Σοφία. Πρόσχωμεν

Ἐγένετο ὡς ἡ ἡμέρα αὕτη, οἱ υἱοὶ Ἰὼβ, καὶ αἱ θυγατέρες αὐτοῦ, ἥσθιον καὶ ἔπινον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῶν τοῦ πρεσβυτέρου. Καὶ ἰδοὺ ἄγγελος ἦλθε πρὸς Ἰὼβ, καὶ εἶπεν αὐτῷ. Τὰ ζεύγη τῶν βοῶν ἡροτρία, καὶ αἱ θήλειαι ὄνοι ἐβόσκοντο ἐχόμεναι αὐτῶν, καὶ ἐλθόντες οἱ αἰχμαλωτεύοντες, ἤχμαλώτευσαν αὐτάς, καὶ τοὺς παῖδας ἀπέκτειναν ἐν στόματι μαχαίρας, σωθεῖς δὲ ἐγὼ μόνος, ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαί σοι. Ἔτι τούτου λαλοῦντος, ἦλθεν ἕτερος ἄγγελος πρὸς Ἰὼβ, καὶ εἶπε. Πῦρ ἔπεσεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ κατέκαυσε τὰ πρόβατα, καὶ τοὺς ποιμένας κατέκαυσεν ὁμοίως, καὶ σωθεῖς ἐγὼ μόνος, ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαί σοι. Ἔτι τούτου λαλοῦντος, ἦλθεν ἕτερος ἄγγελος πρὸς Ἰὼβ, καὶ λέγει αὐτῷ. Οἱ ἵππεῖς ἐποίησαν ἡμῖν ἀρχὰς τρεῖς, καὶ ἐκύκλωσαν τὰς καμήλους, καὶ

ἤχμαλώτευσαν αὐτάς, καὶ τοὺς παῖδας ἀπέκτειναν ἐν μαχαίραις, ἐσώθην δὲ ἐγὼ μόνος, καὶ ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαί σοι. Ὡς τοῦτου λαλοῦντος, ἄλλος ἄγγελος ἔρχεται πρὸς Ἰώβ, λέγων. Τῶν υἱῶν σου καὶ τῶν θυγατέρων σου ἐσθιόντων καὶ πινόντων παρὰ τῷ υἱῷ σου, τῷ ἀδελφῷ αὐτῶν τῷ πρεσβυτέρῳ, ἐξαίφνης πνεῦμα μέγα ἦλθεν ἀπὸ τῆς ἐρήμου, καὶ ἤψατο τῶν τεσσάρων γωνιῶν τῆς οἰκίας, καὶ ἔπεσεν ἡ οἰκία ἐπὶ τὰ παῖδιά σου, καὶ ἐτελεύτησαν, καὶ ἐσώθην ἐγὼ μόνος, καὶ ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαί σοι. Οὕτως ἀκούσας Ἰώβ, ἀναστὰς διέρρηξε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, καὶ ἐκείρατο τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, καὶ πεσὼν χαμαὶ προσεκύνησε τῷ Κυρίῳ, καὶ εἶπεν· Αὐτὸς γυμνὸς ἐξῆλθον ἐκ κοιλίας μητρός μου, γυμνὸς καὶ ἀπελεύσομαι ἐκεῖ, ὃ Κύριος ἔδωκεν· ὃ Κύριος ἀφείλετο, ὡς τῷ Κυρίῳ ἔδοξεν, οὕτω καὶ ἐγένετο, εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἐν τούτοις πᾶσι τοῖς συμβεβηκόσιν αὐτῷ, οὐδὲν ἤμαρτεν Ἰώβ ἔναντι Κυρίου, οὐδὲ ἐν τοῖς χεῖλεσιν αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἔδωκεν ἀφροσύνην τῷ Θεῷ.

(Κατευθυνθήτω...)

π. Γ. Θ. <https://www.youtube.com/user/KERMENI> (βλέπε στις πληροφορίες: τα αρχαία μου -για δωρεάν κατέβασμα-, μπλογκ, φέισμπουκ)

ΜΕΓΑΛΗ ΤΡΙΤΗ. «ΜΗ ΜΕΙΝΩΜΕΝ ΕΞΩ ΤΟΥ ΝΥΜΦΩΝΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ»

«Τῇ αγία και μεγάλη Τρίτῃ τῆς των δέκα παρθένων παραβολῆς, τῆς εκ του ιεροῦ Ευαγγελίου, μνεῖαν ποιούμεθα». Αυτό είναι το συναξάρι τῆς δεύτερης ἡμέρας τῆς Μεγάλῃς Εβδομάδος. Ο Νυμφίος τῆς Εκκλησίας και τῆς ψυχῆς μας, «ο ωραίος κάλλει παρά πάντας βροτούς», οδεύει προς το εκούσιο Πάθος Του, καλώντας κοντά Του όλους εμάς τους πιστούς Του, για να μας κάνει κοινωνούς των σωτηριωδών παθημάτων Του και του θριάμβου τῆς Αναστάσεώς Του.

Οι θεῖοι Πατέρες ὀρισαν τῇ αγία αὐτῇ ἡμέρα να θυμηθούμε μια ἀπό τις πιο παραστατικές και διδακτικές παραβολές του Κυρίου μας: τῇ παραβολῇ των Δέκα Παρθένων(ΤΗΝ ΑΚΟΥΜΕ ΣΤΗΝ

ΠΡΟΗΓΙΑΣΜΕΝΗ ΤΟ ΠΡΩΙ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΡΙΤΗΣ). ...

...Ἡ παραβολή αὐτή ἔχει ως σκοπό να θυμίσει στους πιστούς πως ἡ Δευτέρα και ἐνδοξη Παρουσία του Κυρίου θα γίνεῖ ξαφνικά, θα ἐρθεῖ «ὡς κλέπτῃς ἐν νυκτί» (Α΄Θεσ.5:2). Γι' αὐτό θα πρέπει οι πιστοὶ να εἶναι πάντοτε, ἀνά πάσα στιγμή ἐτοιμοί, για τῇ υποδοχῇ Του, διαφορετικά θα μείνουν ἐξω ἀπὸ τῇ βασιλεία του Θεοῦ και θα χαθούν. Ἐτσι οι θεῖοι Πατέρες ἔκριναν σκόπιμο να αφιερώσουν μια ἡμέρα τῆς Αγίας και Μεγάλῃς Εβδομάδος στῇ ἀνάμνηση τῆς εσχατολογικῆς αὐτῆς παραβολῆς των δέκα παρθένων. Το κατανυκτικό κλίμα αὐτῶν των αγίων ἡμερῶν εἶναι ἡ καλλίτερη στιγμή για να υπενθυμίσει ἡ αγία μας Εκκλησία στους πιστούς το φοβερό και ἀπρόοπτο τῆς Δευτέρας Παρουσίας του Κυρίου. Επίσης ἡ ἐγρήγορση εἶναι συνυφασμένη με το Πάθος του Θεανθρώπου. Ο Ἰδιος ο Κύριος κατὰ τῇ δραματικῇ νύκτα τῆς συλλήψεως Του στον κήπο τῆς Γεθσημανῆ τόνιζε στους μαθητές του «Γρηγορεῖτε και προσεύχεσθε» (Μάρκ.14:38)!

Μέσα στῇ κατανυκτικῇ ατμόσφαιρα τῆς Μεγάλῃς Εβδομάδος ἡ μνεῖα τῆς Δευτέρας Παρουσίας και ἡ ἀνάγκη τῆς συνεχούς ετοιμασίας για τῇ τρομερῇ ἐκείνῃ ἡμέρα, εἶναι ἐπιτακτική. Ο ἐπίγειος βίος μας εἶναι καθοριστικός για τον ἐπέκεινα τῆς ζωῆς αὐτῆς προορισμὸς μας. Οι φρόνιμες παρθένες φρόντισαν να εἶναι ἐτοιμες για τῇ υποδοχῇ του Νυμφίου, σε ἀντίθεση με τις μωρές και νωθρές παρθένες, οι οποίες εἶχαν διασπάσει τῇ προσοχή τους σε ἄλλες δευτερευούσης σημασίας ἐννοιες και δεν φρόντισαν να ἔχουν τα ἀπαραίτητα ἐφόδια για τῇ υποδοχῇ του Νυμφίου και να εξασφαλίσουν τῇ εἰσοδό τους στῇ λαμπρῇ γαμήλια ευφροσύνῃ.

Οι παρθένες εἶναι οι ψυχές μας και ἡ προμήθεια λαδιού για το λυχνάρι εἶναι ο ἐπίγειος συνεχῆς ἀγώνας για να κάνουμε το θέλημα του Θεοῦ, να κάνουμε ἐργα ευποιίας, να παραμερίζουμε ἀπὸ τῇ ὑπαρξή μας συνεχῶς ὅλα ἐκεῖνα τα στοιχεία που εἶναι παρείσακτα

στῇ φύση μας και ἀντιστρατεύονται τῇ πνευματικῇ μας πρόοδο και τελείωση. Το λυχνάρι εἶναι ἡ παρρησία μας μπροστά στο Θεό. Οι φρόνιμες παρθένες συμβολίζουν τις αγαθῆς προαίρεσης ψυχές, οι οποίες ζουν ἀδιάκοπα τῇ λαχτάρα τῆς ἐνωσῆς τους με το Νυμφίο τῆς Εκκλησίας, τον σωτήρα Χριστό. Γι' αὐτό αγωνίζονται ἀέναα να αποκτούν ἀρετές και πνευματικῇ προκοπῇ και να περιθωριοποιούν ὅλα ἐκεῖνα τα στοιχεία, τα οποία ἀντιστρατεύονται τῇ ἐνωσῇ τους με το Θεό. Οι μωρές παρθένες συμβολίζουν τις ράθυμες, ἀδιάφορες και ἐν πολλοῖς ἐχθρικά προς το Χριστό διατελούσες ψυχές. Εἶναι ἐκεῖνες οι ψυχές οι οποίες ἀπορροφημένες ἀπὸ τῇ υλιστικῇ ευδαιμονία, ἀδιαφοροῦν για τῇ πνευματικῇ πρόοδο και τῇ ἐν Χριστῷ σωτηρίᾳ.

Το φοβερό γεγονός τῆς Δευτέρας Παρουσίας του Κυρίου θα γίνεῖ, ὅπως ἀναφέραμε ξαφνικά και σε χρόνο ἀνύποπτο και θα πληρώσει με χαρά ἀνείπωτη τις φρόνιμες και αγαθές ψυχές και θα φέρει φόβο και αγωνία στις μωρές ψυχές. Οι μεν πρώτες θα ἐπιβραβευτούν για τῇ σώφρονα στάση τους και θα εἰσέλθουν στῇ ἀτέρμονῃ βασιλείᾳ του Θεοῦ, ἐνῷ οι δεύτερες ἐξ' αἰτίας τῆς ἀμέλειάς τους θα ἀποκλειστούν ἀπὸ τῇ βασιλείᾳ του Θεοῦ και θα βυθισθοῦν στῇ κατάσταση τῆς παντοτινῆς λύπῃς και τῆς τιμωρίας, «εις το πυρ το αἰώνιον το ἡτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ και τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ»(Ματθ.25:41)

Ὡς συνοδοιπόροι του Θεοῦ Πάθους θα πρέπει να ἔχουμε συνεχῶς στραμμένη τῇ σκέψη μας πως θα ἐνώσουμε τῇ ψυχῇ μας με το Νυμφίο Χριστό. Τα φτηνά και ἐφήμερα πράγματα πρέπει να τα θέτουμε σε δεύτερη μοῖρα, ἀν θέλουμε κι' ἐμεῖς να βρεθούμε στῇ ὁμάδα των φρονίμων παρθένων κατὰ τῇ Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου. Ο δρόμος του Θεοῦ Πάθους δείχνει και σε μας το δικὸ μας δρόμο, ο οποίος εἶναι ἀτραπὸς μαρτυρίου, ο οποίος ὁμως οδηγεῖ στῇ ἐν Χριστῷ λύτρωση και στῇ αἰώνια ζωῇ.

http://www.apostoliki-diakonia.gr/gr_main/catehism/theologia_zoi/themata.asp?contents=selides_katixisis/contents_Easter.asp&main=kat014&file=kef5.htm